

ZORGZAME LANDBOUW

Voor de toekomst van onze kinderen

Philip Lybery is Global Chief Executive van Compassion in World Farming International en auteur van *Sixty Harvests Left: How to Reach a Nature-friendly Future*, (Bloomsbury, 2022).

In plaats van voedsel te maken, verspilt de industriële veehouderij het

Het was vroeg in de ochtend. Een tractor trok een ploeg voort, heen en weer, lijnrecht eenzame voren ploegend.

Achter de ploeg kringelden stofwolken op die het zonlicht vingen: een tijdloos symbool van het seizoen. Alleen ontbrak er iets: de ploeg werd niet gevolgd door krijsende meeuwen, op zoek naar wormen. Toen de tractor met de ploeg langs het voetpad kwam, kon ik de pas omgewoelde grond van bovenaf bekijken. En weet je wat ik zag toen ik naar beneden staarde? Niets. Geen wormen, geen kevers of andere insecten die wanhopig probeerden de weg terug te vinden naar hun ondergrondse schuilplaats. De grond was levenloos als dor zand. Ik had even goed op de maan kunnen lopen.

Olifant

Die akker had miljoenen wormen per hectare moeten hebben. Op elk stuk land ter grootte van een voetbalveld, zouden zich 13.000 verschillende organismen moeten bevinden met een gezamenlijk gewicht van een olifant: vijf ton. Maar in plaats daarvan was er niets.

De grond zou worden beplant met maïs: een gewas dat veel wordt gebruikt als veevoer en dat gekweekt wordt met behulp van chemische pesticiden en kunstmest. Geen wonder dat de grond dood was. Het deed me denken aan de grote groene oceanen van monocultuurmaïs in het middenwesten van Nebraska. Een groot deel van die maïs is bestemd

voor de voederbakken van industrieel gefokte kippen, varkens en koeien. Ik moest denken aan de veevoerplaatsen die ik er zag. Honderden koeien en kalveren in kale hokken, geen grassprietje te bekennen. In de hete zomerzon hadden ze geen spatje schaduw, in de brandende hitte probeerden ze in elkaars schaduw te komen, onrustig op zoek naar een plekje om te rusten.

Vier miljard mensen

Het was een van de vele schrijnende uitwassen van de industriële veehouderij waarvan het regime helaas ook het platteland van Europa teistert. In plaats van voedsel te maken, verspilt de industriële veehouderij het. Hopeloos inefficiënt. Door plantaardige producten in vlees om te zetten, verspilt de industriële veehouderij een hoeveelheid eetbare gewassen waarmee we vier miljard mensen zouden kunnen voeden: dat is de helft van de wereldbevolking. Daarmee bedreigt die industrie bovendien precies datgene wat we in de toekomst nodig hebben voor voedsel: grond. Terecht hebben de Verenigde Naties gewaarschuwd dat, als we

doorgaan met het uitputten van de aarde zoals we nu doen, we nog maar een keer of zestig kunnen oogsten. En als er geen grond meer is, is er geen voedsel meer. Game over.

De natuur terugbetalen

Om het tij te keren, moeten we afstappen van dit falende industriële model. Laten we in plaats daarvan landbouw omarmen die niet gebaseerd is op wreedheid, uitputting en achteruitgang, maar die de natuur terugbetaalt: die samenwerkt in harmonie met moeder Natuur door grond zodanig te gebruiken dat die oneindig duurzaam is. Zorgzame landbouw dus. Respect tonen voor het welzijn, de wensen, behoeften en gevoelens van dieren en boerderijdieren terugbrengen naar het land is ook een onderdeel van die prachtige, levensbevestigende en empathische oplossing. We kunnen allemaal bijdragen aan de transformatie van het platteland en daarmee aan een regeneratieve toekomst. Alleen op die manier bereiken we een stralende nieuwe dageraad, voor de toekomst van onze kinderen.